Повернеться, було, мама з міста і неодмінно привезе всім трьом подарунки. Не знає тільки, який кому дати. Розкладе їх на столі й каже:

— Вибирайте самі. Кому ось цього півника-свистуна?

Так Олесь і Петро не встигнуть навіть рота розкрити, як Дмитрик уже:

— Мені!

— А калинову сопілку кому: тобі, Олесю, чи тобі, Петре?

— Ні, мені! — знову вимагає Дмитрик.

Почнуть йому пояснювати, що не можна ж так: треба щоб кожному якийсь подарунок дістався. А він, наче й не до нього, як заведе:

— Мені півника! Мені сопілку! Мені коника! Мені! Мені! Мені!

І так завжди. Ладен усе забрати собі.

Якось не було мами вдома, працювала в полі. Олесь із Петриком, вивчивши уроки, грались у хаті. Дмитрик і собі хотів з ними погратися, та вони його не прийняли, прогнали надвір.

Тоді Дмитрик пішов у садок пасти "череду". Коровами у нього були невеликі в'ялі гарбузи, яких він назбирав на городі, вівцями — огірки-репанки, свиньми — картоплини. Череда ніби справжня, тільки замість ніг, хвостів і рогів повстромлювані палички і стеблинки, замість очей попротикані дірочки.

Пасе Дмитрик "череду" то на тих луках, то на тих. І раптом прислухався — мама в хаті розмовляє. Та голосно так, аж у садку чути.

— Ну, так чого ж ви мовчите? — питає мама.— Кому з вас?..

Почувши те "кому", Дмитрии кинув свою "череду" і мерщій до хати.

— То кажіть же кому: тобі, Олесю, чи тобі, Петре? — допитувалася мама.

— Мені! — голосно крикнув з порога Дмитрии.

Хотів іще раз повторити своє звичне слівце, але не повторив. Олесь і Петрик, посхилявши голови, стояли біля столу й колупали його з обох боків нігтями... А мама сиділа на табуретці й тримала в руках розбиту макітру.

Дмитрии одразу ж догадався, що то її розбили Олесь і Петрик. Вони вже тоді, як вигонили його з хати, навіщось витягли макітру з-під лави.

Поглянувши на Дмитрика, мама спершу посміхнулася, потім стала сувора-пресувора і сказала:

— От і добре, що ти признався. А то я думала: це вони розбили макітру. Та все допитуюсь, не знаю, кому ж із них ставати в куток.

— Я не...— почав було Дмитрии.

— Нічого, нічого,— перебила його мама,— вірю, що ти більше не битимеш, але в кутку все-таки доведеться тобі постояти. Іди ставай і стій, поки не покличу!..

Зрозумів Дмитрии, що йому тепер ні за що перепаде, і гірко-гірко заплакав.

Тоді мама вже не втрималась і засміялася.

Олесь із Петриком також реготали, хоч їм і не до сміху було. Знали: мама все одно покарає їх за шкоду. Проте вони були раді, що їм, нарешті, вдалося-таки провчити маленького жаднюгу.